

Разводник Војске Србије делом посведочио хуманост

Понекад мораш сам

После узалудних покушаја да дозове помоћ, Јован Бањанин је сам из смрскане кабине камиона спасао возача, указао му прву помоћ и, не чекајући санитарско возило, превезао га у најближу болницу

Јован Бањанин, двадесетпетогодишњи професионални војник, враћао се крајем децембра аутомобилом из Црвенке, када се, пред његовим очима, после исклизивања с пута и превртања, натоварени шлепер „забио“ у канал поред пута.

Ни данас му, каже, није јасно како је успео да у том моменту избегне ударац у задњи део приколице који је остао преврнут на путу, после чега је истрчао на пут и безуспешно покушао да заустави возило из супротног смера. Није стао ни други аутомобил...

Бањанин је схватио да мора сам да се суочи са изненадним искушењем. Троуглом је обезбедио место удеса и дотрчао до готово смрскане кабине у којој је затекао возача окрвављене главе, још при свести, кога је муњевито извлачио испред, а онда пронашао кутију прве помоћи и унесрећеном тридесетједногодишњем професионалном возачу Адриану Фехеру из Бајше код Бачке Тополе превео главу.

После неуспешног покушаја да телефоном дозове хитну помоћ, Јован Бањанин, разводник у 17. механизованом батаљону Прве бригаде, позвао је девојку, код које је и био у посети уочи удеса, да она о догађају обавести полицију и медицинаре.

Како су минути пролазили, а помоћ није стизала, страхујући да ће повређени изгубити свест, Јован је у своје во-

зило унео повређеног и превезао га у болницу Бачке Тополе, одакле су га санитаретом транспортовали у Суботицу. Адриан Фехер, отац дванаестогодишње девојчице, да-

нас је боље. Само неколико копчи на глави сведоче о недавној драми на друму.

Ових дана обишао га је његов спасилац разводник у Војсци Србије, који се недавно вратио из Копнене зоне безбедности, с базе „Девојачка чука“. Како и приличи, срдечно је дочекан у породици Фехер. Чврст стисак руке означио је почетак пријатељства.

Разводник Јован Бањанин, донедавно стрелац у механизованом одељењу, сада извиђач у 17. механизованом батаљону Бригаде, не крије задовољство што је помогао унесрећеном човеку на путу.

– Помоћи човеку у невољи – то је и војничка и људска дужност. Мене је стид што се, када је јасно да је човеку живот био угрожен, нико од возача није зауставио да помогне... – каже младић и истиче да му је за успешно пружање прве помоћи помогла завршена обука, али да после свега постоји и укус горчине.

Срећом, постоје и они који застану кад другоме треба. И шта год да је повод, испред их сачека истина да понекад мораш сам. ■

Будимир М. ПОПАДИЋ

Тромбоцити за Ђорђија

Деветоро професионалних припадника Војске Србије нулте крвне групе дало је крв оболелом Ђорђији Леонтијевићу, двадесетједногодишњаку кога, због ретке и тешке болести крвне базе, чека трансплантације коштане сржи.

Позиву за хуманост одазвало се дванаесторо људи, али због строгих критеријума установљених за даваоце тромбоцита нулте крвне групе троје није прошло, па је деветоро, после специфичног двочасовног трансфузиолошког поступка, дало тромбоците.

Апел за помоћ сину, коме је, уочи операције, потребно чак 14 крвних јединица дневно, упутио је Драган Леонтијевић припадник Министарства унутрашњих послова из Бачке Тополе капетану Душану Шулићу, командиру одељења за здравствену заштиту у 17. механизованом батаљону Прве бригаде Копнене војске смештеном у том граду.

Ипак, количина драгоцене течности коју су дали хумани припадници Војске није довољна да потпуно задовољи потребе Ђорђије Леонтијевића, па се исти тим, чији члан је и разводник Едита Сукур, медицински техничар и мајка двоје деце, припрема да гест понови, чим се стекну здравствени предуслови. ■

Б. М. П.